

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

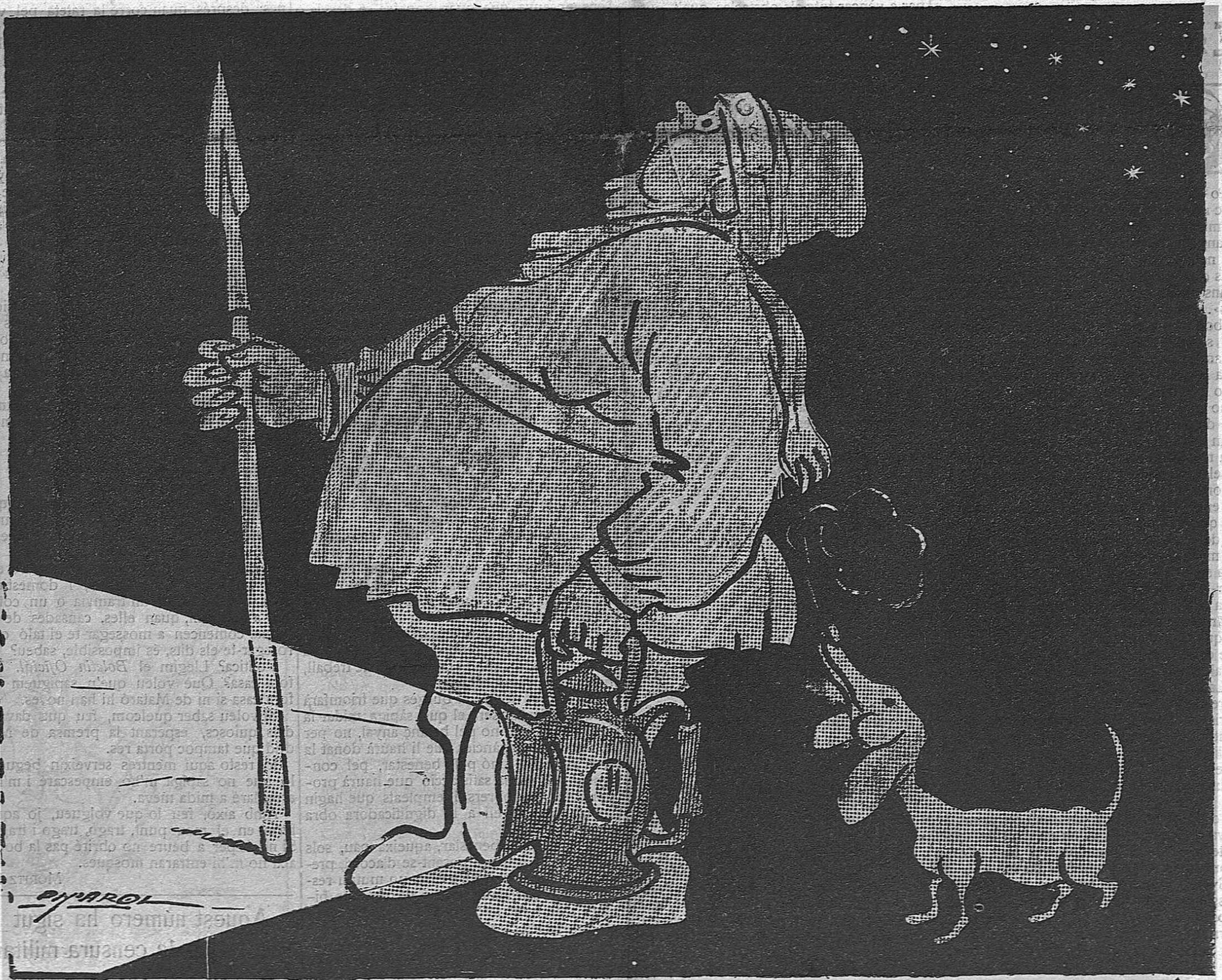
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

SERENATA DE SERENO

—Tres quarts de quinze... *nublado!*...

La pau enguniosa

Un aconteixement capital s'ha produït a Europa: Hongria ha trencat amb els aliats. Segurament la ruptura motivarà un estat de guerra. I heu's aquí que en els preliminars de la pau sorgeixen altra volta les armes.

Però abans En Karoly, president de la república hongaresa, ha cedit el poder als extremistes. Per què? Per considerar insostenible la seva situació davant el manteniment del bloqueig i l'ocupació militar dels aliats que han fet un nou avenç de cent quilòmetres en el territori de la república. Erro, formidable erro dels aliats! Per a deturar el bolxeviquisme, l'han extès. Hongria té ja com a president honorari an En Lenine, i si la guerra esclata, trobaran els aliats redreçada contra d'ells la seva antiga llegenda: la llibertat dels pobles.

Karoly era un amic de l'Entente. De les seves simpaties per la França ningú en podia dubtar, ja que en plena guerra recriminà al imperi i fou l'adversari implacable d'En Tisza. Era, ademés, una resclosa contra el bolxeviquisme, havent iniciat la nacionalització i socialització dels treballs públics i diverses branques industrials. Per què, doncs, els governs aliats accentuen la seva invasió a Hongria, forçant a En Karoly a cedir el poder als soviets? No han pensat que en cas de guerra desapareixeria dels seus exercits l'empenta que dona la convicció de lluitar per una causa de llibertat? No veuen que

aqueix sentiment passaria an els seus enemics, i que seria consagrat per l'aprovació de les multituds obreres i radicals de França, Itàlia i Anglaterra?

Es En Clemenceau, l'esperit reaccionari d'En Clemenceau!—se diu. Certament, el vell polític fou l'home de la guerra, el darrer jacobí, però no era el de la pau, necessitada de criteris elàstics i moderns. Clemenceau és un «arriéré», un supervivent del dinou, i té com eix de la seva política el poder de França i el de la burgesia liberal. Li manca agilitat, i per això discrepa d'En Wilson i fins d'En Lloyd George, més comprensiu dels problemes nacionalistes i econòmics. Una sensata diplomàcia ordenava prescindir de innecessàries ocupacions, reforçant el poder del comte Karoly, per francòfil, anti-alemany i moderat. Les ocupacions realitzades, el bolxeviquisme avença, cau En Karoly, és a dir, l'amic, i la guerra, en petit, se renova.

Ningú ens va guanyar en solidaritat amb els aliats durant la guerra, però nosaltres no vàrem establir pacte espiritual amb els seus governs, sinó amb la causa dels seus pobles. No admiravem la seva força sinó el seu esperit. Per això ara podem estendre la nostra crítica contra la tergiversació d'aquest esperit. I és pel nostre vell amor que la fem. Perquè com volíem que els aliats guanyessin la guerra, volem també que guanyin la pau.

PARADOX

Es natural

A se'ns pot permetre que un dia siguem pessimistes. Les coses van d'una manera que, veure avui les coses de color de rosa, es el comble de la ignoscència.

Lo que acaba de passar-li a un pagès amic nostre, ens ha curullat el malhumor, afermant-nos en nostra creència de que és l'evangeli aquell adagi que diu: «De fer bé mal ne pervé».

Es clar que això ja és cosa vella. Els castellans diuen: «Cria cuervos y te sacarán los ojos». Ademés ja és sapiguda la vella faula del bon home que troba una serp erta de fret, se la fica a la pitrera per a reviscolar-la i quan la serp se veu, és un dir, les orelles, clava les dents i mata al bon home.

Lo que li ha passat al pagès amic nostre, ja us ho contarem. Ell pot ben dir que és veritat allò de: «Feu favors a bèsties que os ho pagaran a cosses». En aquest món el que més hi fa més hi perd i benaventurats els mansos que ells són els que's carreguen les esquelles.

Doncs, com anavem dient, aquest pagès a què ens referim, home ja d'alguns anys, encara que de poca experiència, va trobar al peu de la porta del barri del mar a un jove flac, miserió, quasi mort de gana.

Va sentir llàstima d'aquell minyó i va recollir-lo, va instal·lar-lo en son propi llit i vinga caldo i vinguen pollastres, fins que va lograr veure a la cara del bon noi uns colors que donaven goig.

Se coneix que aquell jove mai havia anat ben alimentat perquè era de constitució debbil. La flaquetat ja li venia de naixença. El nostre bon amic va volguer fer-ne d'aquell nyicris un home robust i va continuar mantenint-lo a cor que vols cor que desitges, fent-li fer cada dia una mica de gimnàsia per a que adquirís el vigor d'un atleta.

Quan va veure que'l minyó aixecava ja amb els braços pesos d'un quintà, i trenrava d'un cop de puny un maó refractari, i saltava d'un brinco el paller més alt de l'era i sostenia sobre les espatlles tres bots d'oli, el bon pagès va cridar-lo i va dir-li:

—Noi gran, ja estàs en condicions de no necessitar de la meua protecció. Tens uns braços vigorosos per a guanyar-te el pa a tot arreu on vagis i, amb això, au a rodar món. Suposo que't creus amb suficient braó

per a vèncer tots els obstacles que't puguin barrar el pas.

—Ara ho veureu. Vaig a provar-vos la meua força.

I el poll ressucitat va pegar tan formidable pallica al bon pagès que va deixar-lo estabornit al peu de la porta del barri del mar.

¡Ves qui no se sent pessimista després d'aquests exemples!

JEPH DE JESPU

Esperances que s'esfumen

Ahir, quan les fumeres s'aclaren allà en els camps de la mort, la humanitat fixa com mai llur esguard sobre aquelles terres que patiren l'estúpida matança, i com mai va

esbalair-se front els munts de testes esberlades per allà escampades, i òssos que enribeaven amb llur blancor macabra el negre roig del terror.

Però aquells planys d'una societat nafrada, nascuts de la tragèdia que moria, foren mig ofegats... Les llàgrimes es deturaren indecises balancejant-se en les parpelles, a l'ésser sentida aci i allà d'enllà de la terra la potentia veu d'un fill del nou món.

Una veu que arreu enfortia els esperits, i arreu enlairava els cors.

Era la promesa dels filòsops, la il·lusió cabal dels cantaires de la bellesa; era la suprema negació de l'home llop de l'home, ço que deixondava i amarava d'optimisme al formiguer humà. Era el crit de «en avant la humanitat serà deslliurada del crim de la guerra», el que feia caure de genollons i a la fàiso de pregària feia eixir de tots els llavis un «benaventurats els Martres de la lluita si amb llur sang que enrogi roques i aigües és ofegat aquell esperit d'enemistat entre els homes...»

Han rodats els jorns i al Príncep de la Pau se li és dit *canal* al desgranar amb coratge llur doctrina santa... I suava sent perdre aquell optimisme d'ahir, i adhiuc a voltes en el zig-zag d'una visió horrorosa si veu els orbes de la guerra ja fets homes repetint la matança.

Oh, Wilson! En aquesta reunió d'estaments que amb tant menyspreu parlaren de la raó de la força, i que tant digueren del Dret de la Justícia, de mare Democràcia, recordeu-los-hi la vostra doctrina.

Si, enfosquits per la victòria de la guerra, poseu en perill la gran victòria de la Pau, imposeu-vos-hi amb vostra sens pariona autoritat, que mai hom ha assolit de tros i que d'ella la humanitat n'espera una era de germanor.

J. L'ANCLUS

L'obrer i el burgès s'han de posar d'acord

Tota casa de negocis, tot establiment comercial, tota fàbrica o taller, tota indústria podria funcionar amb més prosperitat, augmentant-se la producció, si els treballadors o un representant autoritzat d'aquests i el patró o un dels seus principals col·laboradors fessin tot sovint alguna sentada junts, discutint franca i cordialment les qüestions que afecten a uns i a altres.

La civilització no arribarà a ésser ben completa mentre no millorin constantment les condicions dels homes, i si la democràcia ha de triomfar, ha d'ésser pel progrés del ciutadà o sia per lo que comunment s'anomena el poble. I aqueix progrés solament pot efectuar-se amb un avançament en l'art de aliviar al treballador del pes feixuc de llurs penalitats.

El progrés ha vingut sempre per mitja de la iniciativa individual. L'experiència de Rússia ens ensenya que quan aqueixa se desvia o s'aparta, el progrés resta detingut, paralitzat. Si havem de comptar amb indústria productiva suficient per a ésser distribuïda equitativament, havem de millorar la situació de la majoria dels obrers. Per la seva part el treballador té de comprendre que és impossible dividir lo que ell no crea i, si això no és reconegut, la societat haurà de dependre del seu capital i aviat se paralarà tot com ha succeït a Rússia.

Cal estar constantment penetrats d'aquesta veritat; el treballador d'avui deu disposar de millors mitjans per a portar una vida satisfeta; una vida que no disfrutava anteriorment; si aqueixos mitjans no els té, la societat vé obligada a procurar-los-hi. Les exigències del treball deuen ésser ateses amb preferència a les del capital, perquè la gran massa de la humanitat depèn del benestar individual i perquè la existència de la absoluta majoria de la població de un país, depèn del treball.

El capital sols pot justificar-se si la societat, que existeix per raó del capital, millora constantment i a menys que el comú de la humanitat millori cadavegada més i amb més facilitat.

Un dels grans erros del passat ha estat, no precisament el que el treball no hagi sigut remunerat com devia, sinó el que la societat no hagi posat la deguda atenció a la situació, vida i educació dels obrers.

Els amos haurien de sentir-se animats de nous ideals i no mirar, com fins ara, al treballador com un instrument, sinó com un ésser igual, no com una màquina, sinó com un germà. Es dir, que el fonament essencial de tota indústria deuria ésser la situació estable, decent i humanitària dels seus treballadors, especialment amb el que's refereix a la llur satisfacció amb les condicions de treball, mètode de vida i caràcter.

El burgès ideal, el burgès que triomfarà d'aquí endavant serà el que sàpiga midar la seva prosperitat no pel balanç anyal, no per la suma de ganàncies que li haurà donat la seva indústria, sinó pel benestar, pel contentament, per la satisfacció que haurà proporcionat als obrers i empleats que hagin col·laborat amb ell a la dignificadora obra del treball.

I aqueix ideal benestar, aqueixa pau, sols poden aconseguir-se posant-se d'acord, presidint en tots els actes socials un mutu respecte, una clara comprensió de responsabilitats i un franc intercanvi d'opinions entre els amos i els obrers.

FRANK O. LOWDEN
C. 777 de Illinois (E. E. U.)

—Qui se li ha mort?
—La dispesera. Ai... cuinava unes cols!...

Sonata XLV

ANTONI LÓPEZ
ATUA el món, nois, vatua el món! Que no poguem sortir d'empentes! Que't llevis tranquil i tornis a casa astorat, astorat de veure que no passa res: ni tramvies, ni xicots cridant el Ciero.

Estic reventat! Com que no saps què fer, te'n vas a veure les fieras del Parc i després els barcos del port; t'ubriagues en la contemplació i no t'adones que camines i camines; després, quan corre la rateta pel ventrell, cal tornar a casa i és aleshores que t'entra l'enyorament de la guillotina ambulante, que diuen els d'El Diluvio.

Fúmer! De criatura no feu mai gaire enquina el conte aquell del noi perdut que va pel bosc camina que caminaràs. Ha estat de gran que he sabut lo que representa el tal turment i el calçat que fa malmetre.

Perquè, quan ja estàs reventat, ves-te'n del monument de Colón a la plaça d'Espanya... per bona cama que tinguis i per bé que sàpigues les trasqueres, és cosa molt empipadora.

Are és quan planyo als pobres fillets del llenyater; an ells i al jueu errant.

Carai! I pensar que una de les il·lusions de ma vida eren fer de caminant pels segles perdurables. No sabia pas lo que volia. Sort que nostre senyor sap més bé que nosaltres lo que'ns convé i no accedeix a les demandes estúpides com era la meua.

Camina que caminaràs... d'aquesta setmana estant me faran més por aquests mots que aquells de:

Marieta, Marieta,

Ja sóc al peu de l'escaleta, que tant m'esgarriaven de petit.

I una altre cosa que m'empipava és que tinc d'anar pel món amb unes sabates amb els talons torts. I no és que'n tingui d'altres... No rieu, ximplets!

Precisament ne tinc i ben bones, però encara no estan domesticades, i domesticar unes botines sense un tramvia o un cotxe per a pujar-hi, quan elles, cansades de la doma, comencen a mossegar-te el taló o a rosegar-te els dits, és impossible, sabeu?

Política? Llegim el *Boletín Oficial*. De fora casa? Què voleu que'n sapiguem de fora casa si ni de Mataró hi han noves.

Si voleu saber quelcom, feu qua davant dels quioscos, esperant la premsa de Madrid que tampoc porta res.

Jo, resto aquí mentres serveixin beguda, lo que no sàpiga m'ho empescaré i m'ho arreglaré a mida meua.

Amb això, feu lo que volgueu, jo aquí, ferm en el meu punt, trago, trago i trago. Si no és per a beure no obriré pas la boca, així no m'hi entraran mosques.

MORITZ IX

Aquest número ha sigut passat per la censura militar

Notes de fóra

Porrera. — La clericalia d'aqueix poble fa temps que s'ha vist les orelles i no desperdicia ocasió per a remoure cel i terra en favor de la seva hegemonia, que deia aquell. *Mossèn Papitu* sap que aquell «dicho» de *a sò de tabals no s'agafen llebres* és una mentida tractant-se de coses missaires; això és que no resa en matèria de propaganda clerical.

Per això, com a bon rector, creu que lo millor per a agafar ovelles, sinó llebres, és organitzar solemniais moixigangues de manera que s'hi enllepoleixin les dones i, de passada, aquestes hi facin anar els homes, encara que aqueixos homes siguin de poques creències religioses, o sia dels que dubten.

Convençut de tot això, *Mossèn Papitu*, sense respectar l'opinió lliberal de la localitat, va entretenir-se, fa dies, repartint unes fulles catequístiques de propaganda per al seu teatre, empipant als sensats veïns que no combreguen... amb rodes de molí.

Heu-vos aquí un fragment del redactat de aquestes fulles que tan rebombori han portat en el «seno» del veïnat de Porrera:

«Com el pare més carinyós i cuidadós procura el bé moral i material dels seus fills; així també jo, vostre rector, per medi de la SANTA MISSIO, que vos anuncio, miro pel bé espiritual i temporal de tots vosaltres, estimats fills i feligresos meus de Porrera.

»La SANTA MISSIO, és el medi més extraordinari i adequat per la santificació i renovació religiosa dels pobles.

»Justos i pecadors se'n poden aprofitar: els justos, per a perfeccionar-se en el servei i amor de Déu Nostre Senyor; els pecadors fins els més grans pecadors! per a retornar al servei i amor d'aquell Pare tan bo, que per a tots estengué el seu brassos en la Creu, i amb veu amorosa ens crida a penitència per medi de la SANTA MISSIO.

»No neguem, estimats fills i feligresos meus, nostre amor i servei a Déu Nostre Senyor que ens vol tractar, més que amb rigor del càstig, amb sa misericòrdia, perdonant totes les nostres culpes; mes, si desgraciadament continuem allunyats del compliment de seva santíssima Lley i dels preceptes de la Església, temem el rigor etern, que ens espera.

»Per a aprofitar-vos de la SANTA MISSIO, és precís rebre-la amb plena confiança i entusiasme.

»A tots vos invito, sense excloure a ningú, als actes de la MISSIO que ajudant a Déu, i amb el permís del molt Illre. Sr. Vicari Capítular de l'Arxidiòcesis tindran lloc, en la present vila, des del dia 16 al 23 del present mes.

»Fills i habitants de Porrera, de cor generós, i noble esperit, no negueu aquest obsequi a Déu, que vos demana vostre Rector, començant per assistir tots, a la solemne entrada dels PP. Caputxins Fr. Pius de Igualada, l'apòstol de Catalunya, Fr. Tomás de Barcelona, semi-compatrici vostre, i proseguint en els demés actes que a continuació vos detallo.

Porrera, març de 1919

Josep Hortet, rector»

I després d'advertir que els homes s'han de seure als bancs de la dreta i les dones als de l'esquerra (en lo qual el teatre del mossèn no competirà mai amb el cine), demana als amos que «sense descomptar-los el jornal» deixin anar els treballadors a la Santa Missió.

Ai, *Mossèn Papitu*, amb això sí que està ben

errat d'osques!... Per sentiments religiosos que tinguin els senyors Esteves, no arriba pas la llur generositat a pagar jornals als obrers que no treballin.

I si vostè els hi ha anat amb aquestes històries, ja tenim per descomptat lo que els amos li hauran contestat:

—A la missió ja hi vindrem nosaltres i les nostres dones. Els obrers, si els vol, pagu'ls de la seva butxaca.

DE LA MARCA «XIM-XIM»

La colla dels freseals

PEL LÍCULA LÍRICO-DRAMÀTICA DIVIDIDA EN TRES GEROGLÍFICS

I

La trompa llença un llarg clam, les flautes, baixet, somiquen i les timbales repliquen: Ra-ta-pla-ta-pla-ta-plam!...

Sessió del Consell.—Senyors: ¿No els sembla que és ja d'urgència pendre alguna providència contra els acaparadors? —Sí!... Ells son la nostra ruïna! —Persequim-los!

—Castiguem-los! —Suprimim-los! —Denunciem-los!

—Clavem-los una tünnyina! —Sí!... Res de mides porugues! —¿No seria molt millor nomenà una comissió? —No n'hi ha prou amb una!... Dugues!... —Y que amb tota activitat sanegin aquesta cova. —¿Es a dir, doncs, que s'aprova? —Sí!

—Queda aprovat.

II

«**Coro**» d'acaparadors. —Riguem, bons companys, riguem! ¡El cas que'ls del gremi en fem d'aquests esclats redemptors! Avui s'han volgut infla, posant fira d'energies, però, d'aquí a quatre dies, ¿quí se'n recordarà ja? Amics, carreguem el carro amb la consciència tranquila, que no es a Casa la Vila on ens han d'esbullà el marro. Despreciem nècies bravates i burlem-nos de les mofes!... Cap ensà les escarxofes!... Cap enllà els sacs de patates!... Ai món no més viuen bé els que tot escrúpol llencen... (I aquí els clarinets comencen allò: *Jo te l'encendrel...*)

III

—Bé, i les comissions, què fan? —Oh!... Fulano ha dimitit i Mengano diu que ha escrit que ha de cuidà al seu noi gran. —I el senyor Tal?

Està ofès. —I el senyor Qual? —Té un fleumó.

—¿De modo que en conclusió resulta que no han fet res? —No. Però... sembla increíble que s'ho prengui tant a pit. ¿No veu que això és un bullit que no té arreglo possible?

—Com?... ¿I a gent de semblant *laya* té confiada la ciutat la seva tranquil·litat?... —¡Vaia, vaia, vaia, vaia!...

Música. El primer violí insinúa una havanera, els fiscorns li van darrera i al punt segueix el flautí. Com l'escena està que imposa, el públic intel·ligent pensa: Aquí, indubtablement, va a succè alguna cosa. I... pum!... quan l'ansietat creix i s'espera una batalla, l'orquestra, de sobte, calla... i un servidor fa el mateix.

C. GUMA

Les tres grandeses

En la societat moderna hi han tres grandeses; justes o injustes; la gent les respecta, i les respecta en un ordre que no és pas el en que vaig a enumerar-les:

La grandesa de la força bruta, de la conquesta, del domini en el espai.
La grandesa del talent, del geni.
La grandesa del capital, de la fortuna.

L'amor a la glòria militar, impulsat per la mania de grandeses, de posseir territoris, fer o desfer nacions, d'adquirir reialmes: l'amor a la Ciència, al Art, a la Justícia; la desmesurada ambició de diners, creient que ells únicament poden portar la felicitat en raó directe de la quantitat que se'n acumulen; aquestes tres tendències han aturmentat als homes super-actius de tots els temps. Des de'ls orígens de la Història, els trobem per tot arreu adelarats per a seguir-les; sols que unes èpoques, i en unes nacions predominen i són admirades, les unes o les altres.

Al final de Edat Mitja la imaginació dels poetes va desfer-se en llegendes meravelloses, com la del Prebere Johan de les Índies. Havia fracassat la Alquímia amb la pedra filosofal; l'or no's feia amb l'*Ars Magna*; i els esperits forts, els ambiciosos, van creure millor trobar-lo fet en les entranyes de la terra, i en països meravellosos, que deien les faules que existien allà lluny, a l'altra part dels mars.

I les ficcions varen ésser profecies. Els navegants ardis, descobriren costes d'Àfrica, illes del Àsia, el Gran Continent de les Amèriques, i d'allí en va sortir or en pasta i productes que en donaven molt més que les mines.

Tal tendència tornà a rebrotar en el XIX^è segle, i han sortit exploradors, en son principi, com Ali Bey (Badia), i modernament Stanley, Brazza, Gordon, Cecil Rhodes, etc.

Altres encoratjats pels exemples d'Alexandre el Gran, de Darius i de César, i mirant el poder de Carles Magne, i després el del Gran Carles V, sobre els dos hemisferis, han emprès conquestes en els temps moderns, més o menys grans, més o menys aventurades, amb tendències o pretextes més o menys civilitzadors o justos.

Els que's queixen de la falta de poesia de la nostra època, desconeixent-la per complet, perdiquen que aquests tipos llegendaris ja han fet son temps, que han desaparegut per a no tornar mai més. Són víctimes d'aquella il·lusió a que feia referència Jordi Manrique quan deia:

«como a nuestro parecer cualquier tiempo pasado fue mejor!»

Cap segle ha donat tants aventurers, tants homes de cor i de voluntat, tants paladins d'utopies, o de idees noves realitzables (1) com el XIX. Sense comptar-hi Napoleó, podem citar Riego, Espirioslakis, Garibaldi, Victor Manuel, Kossuth, El Mahadí, Arabi-Pachà, Andreas Other, Atkinson, Bou Amema, Tippoo-Sakeb-Behadar, Rousset Boulbon, Màximo Gómez, etc., etc.

Lo que hi ha és que ara els conquistadors o insurrectes, estan més en harmonia amb la època. En general, són intel·lectuals i s'apoiem en un fi humà; i la seva intel·ligència cultivada, i la seva voluntat i el seu cor educats, els hi donen una multiplicitat d'elements que a voltes els hi treuen energies en la acció. De mode que la facultat predominant no arriba fins a aniquilar les altres. Així els hi sobra amplitud de concepció, en els seus fins, i escrúpols de consciència en els seus medis. Per un heroi antic, la honradesa no existia. Ni Xerxes, ni Cirus, ni Cambises, ni Alexandre, ni César, ni Khengiskan, ni Carles V, ni fins Napoleó primer, se paraben amb barres per a aconseguir els seus fins. Eren més conquistadors que els d'ara per que la seva megalomania els hi esborrava en la lluita les idees de dret, de dever, de justícia, etc., etc.

Un dels caràcters distintius dels homes actuals és una pèrdua de forces en totes direccions. Sol·licitat per un sens fi de contingèn-

(1) L'utopia és sols quan el capítol perd. Si guanya, és una idea nova realitzable. Com que l'ha realitzada? És com en els negocis: el que no té sort és un negociet; el que en té i fa diners és un home seriós; això és profanus vulgus.

cies, que mereixerien passar desapercubudes, se li debilita, i fins disol, la tendència o el fi que's proposa, o deuria proposar-se en la seva vida. Així en resulten malalties de la voluntat per massa motius de la intel·ligència. La continuïtat de l'esforç el molesta; s'agota amb espurnes i amb esquitxos improductius lo que deuria ésser foc i raig continuu.

Afortunadament, els ambiciosos d'avui no tenen aquesta unitat i persistència de la voluntat brutal i l'estret mirar que tenien els d'altres segles. Això els hi dava el triomf en la lluita.

Tal tensió de la voluntat sols avui la tenen els grans savis, i uns pocs artistes, per convergència de motius, i alguns-homes del diner, que són un atavisme transformat del guerrier d'altres èpoques.

Anem ara als homes de Geni.

En Balzac va tenir la mateixa tensió de voluntat que Napoleó primer a França. Sota d'un retrat d'aquell hi va escriure:

Jo realitzaré amb la ploma lo que ell amb l'espasa.

Wagner amb tot i la seva universalitat de coneixements tingué també una força de voluntat, que ratllava en mania, per a realitzar la idea gran del seu Teatre. Víctor Hugo, a qui Renan comparava a una força de la Naturalesa, i Flaubert interromput per la epilepsia, l'un produint d'una manera enorme, i l'altre poc però de forma escultural i concentrada, són també exemples d'una voluntat ferma i persistent, al servei d'una intel·ligència creadora, a la qual ells tot ho subordinaven.

En quant a savis, els exemples, abunden; avui molt més que en els altres temps de la Història. Littré amb el seu gran *Diccionari*, i amb els *Comentaris d'Hipócrates*, Claudi Bernard creant la Fisiologia, Pasteur descobrint el món dels petits organismes, Darwin donant la base de la evolució continuu, la més general de les lleis de la Naturalesa, Spencer, Heckel, Tyndall, Lyell, i els filòsofs com Schopenhauer, August Comte, Max Stirner gastant tota la seva vida en un sol llibre, Nietzsche concentrant-se per profetitzar la nova idea de l'Aristarquia, fins a perdre-hi la raó, tots són exemples d'una força de voluntat portada al heroisme.

No sé qui ha dit equivocadament, que el Geni era paciència. Paciència no, que és la virtut petita dels que sols obeeixen; persistència sí, continuïtat d'energia que és la qualitat sublim de tot el que crea; concentració de les energies de moltes generacions o de una raça, energies que de latentes passen a actives, heu's aquí lo que és el Geni, abans com ara.

I anem als acaparadors del diner, als homes de negoci, lladres i brètols, molt comuntment, per a no dir que sempre. Aquests sí que s'atrofien les altres qualitats per desentrotillar tan sols la seva cobdícia, i el càlcul més que tot, i més ara que abans. Quanta fortuna creada a Europa i a Amèrica i a costa de quants sacrificis, inclús el de la pròpia consciència! Precisament fa pocs anys, la confessió del primer Baró de Rotschild, publicada per un escriptor amic d'aquest gran milionari, va venir a confirmar la nostra teoria.

Nathan de Rotschild deia, que per a fer fortuna, precisament lo que's necessitava era tenir no més que una sola facultat, el càlcul, i aquesta amb tensió màxima i dirigida a un sol fi: el fer diners. L'Home de negocis deu anul·lar en sí mateix tota facultat que no tendeixi a la ganància. I la estadística li dona la raó: tots els que han fet grans fortunes, no s'han distingit pas pel talent, sinó per tenir l'atenció sempre fixa en els valors, i una voluntat de ferro. Tot home de gran intel·ligència, lo que ha de fer per a adquirir fortuna és, segons En Rotschild, anular totes les facultats *superfluas*, i desenrotllar la adquisitivitat, a costa de totes les demés tendències. De intel·ligència no n'hi deu quedar més que la necessària pel càlcul i l'astúcia.

Ara preguntem aquí: No és això una bogeria, una enfermetat mental com les que's cuiden en els manicomis? Val la pena de sacrificar-se així per adquirir valors, tan sols pel plaer estúpid de tenir-los? Creiem que no. Així com el que conquista tan sols per dominar els pobles o adquirir terrenys, sense cap idea humanitària o civilitzadora és un Tirà matable, així el que conquista riqueses, atrofiant-se a si mateix, i després explotant i minvant vida an els altres, tan sols

El número de LA CAMPANA DE GRACIA, corresponent al dissabte, 29 de març, deixà de publicar-se amb motiu de la vaga general.

pel bestial plaer d'apilotar-les, és expropiable. (1) La grandesa més duradera, més gloriosa, més profitosa a tots, la única verament respectable, però la més difícil i més bona és la del cor, i la del talent, la dels Sants i la dels Genis.

Produir obres mestres, guiar la Humanitat, parlar per ella, modificar els aconteixements conforme a raó i justícia organitzar el món i arquitecturar-lo, elevar els sentiments, difundir la vida i fer-la digne, relevant-la al paroxisme, en la Ciència, en l'Art, en l'Amor, en l'Intelecte, i en la Consciència, heu's aquí lo suprem de la existència humana!

Tal tendència, per sí sola, ja ompla de goig l'ànima forta capàs de posseir-la. Sempre és útil i superioritzadora pels altres homes, contemporanis o veniders en èpoques immediates o llunyanes, i té fins el mèrit de ésser heroica per lo perillosa.

Les majories són inertes, rutinaries, xinesques, i miren amb prevenció i fins amb odi als que les volen treure de ses antigues rutes. Els caixons en que han cristallitzat són per elles inviolables; les construccions que adoren i defensen, buides perquè ja se'ls en ha evaporat l'ànima, les creuen sagrades. Ai del que hi atentí! Ai del que trenqui aquests frascos buids de l'essència que contingueren! Lo menys que poden fer, si no'l menen a la mort, o per fam no'l sitien, és declarar-lo ximple. I el Geni, al crear, trenca barreres, perquè no hi pot cabre en les antigues i estretes muralles. Es foc intern que vé a cremar lo buit i feble. Per això li apliquen la pena dels incendiaries. Als pretenciosos impotents, el gran talent els excita la enveja i odís terribles; com entre les dones lletges l'hermosura, pels vanitosos i per les grans vulgaritats pretencioses, una obra genial és una injúria; el talent de produir nou i potent, els sembla un crim; d'aquí, el que el camí de la glòria estigui sembrat de maleses. Però el que té el geni per la producció superior, també té el tremp necessari per a resistir la picadura de les espines, i el verí de les brivies. Té el tremp de l'acer, i la duresa i brill del diamant. La seva divisa és

*¡Sempre Amunt, i Avant Sempre!
Et renovavit faciem Terræ.*

POMPEYUS GENER

(1) Aquestes idees són de Sant Geroni i de Sant Agustí.

S'ha restablert, en part, la normalitat ciutadana que durant dues setmanes havem vist sospesa greument els barcelonins.

LA CAMPANA DE GRACIA, que degut a les esmentades circumstàncies, s'ha vist obligada, el mateix que els altres periòdics de la localitat, a rebre'n les conseqüències, deixant de publicar el número corresponent a la setmana passada, saluda als seus constants llegidors i fa vots per a que la pau veritable, el seny i la bona justícia sien norma d'ara endavant en tots els conflictes polítics i socials de la nostra estimada Catalunya.

Ja anirem parlant de tot, quan sigui hora. Ara, de moment, tancat el parèntesi forçós, imitem al famós professor de Salamanca amb la célebre frase:

"Decíamos ayer..."

REPICS

A flamant Junta Regional Tradicionalista publica un manifest demanant la col·laboració de tots els bons carlins per a realitzar «una labor fecunda en estos momentos tristemente solemnes».

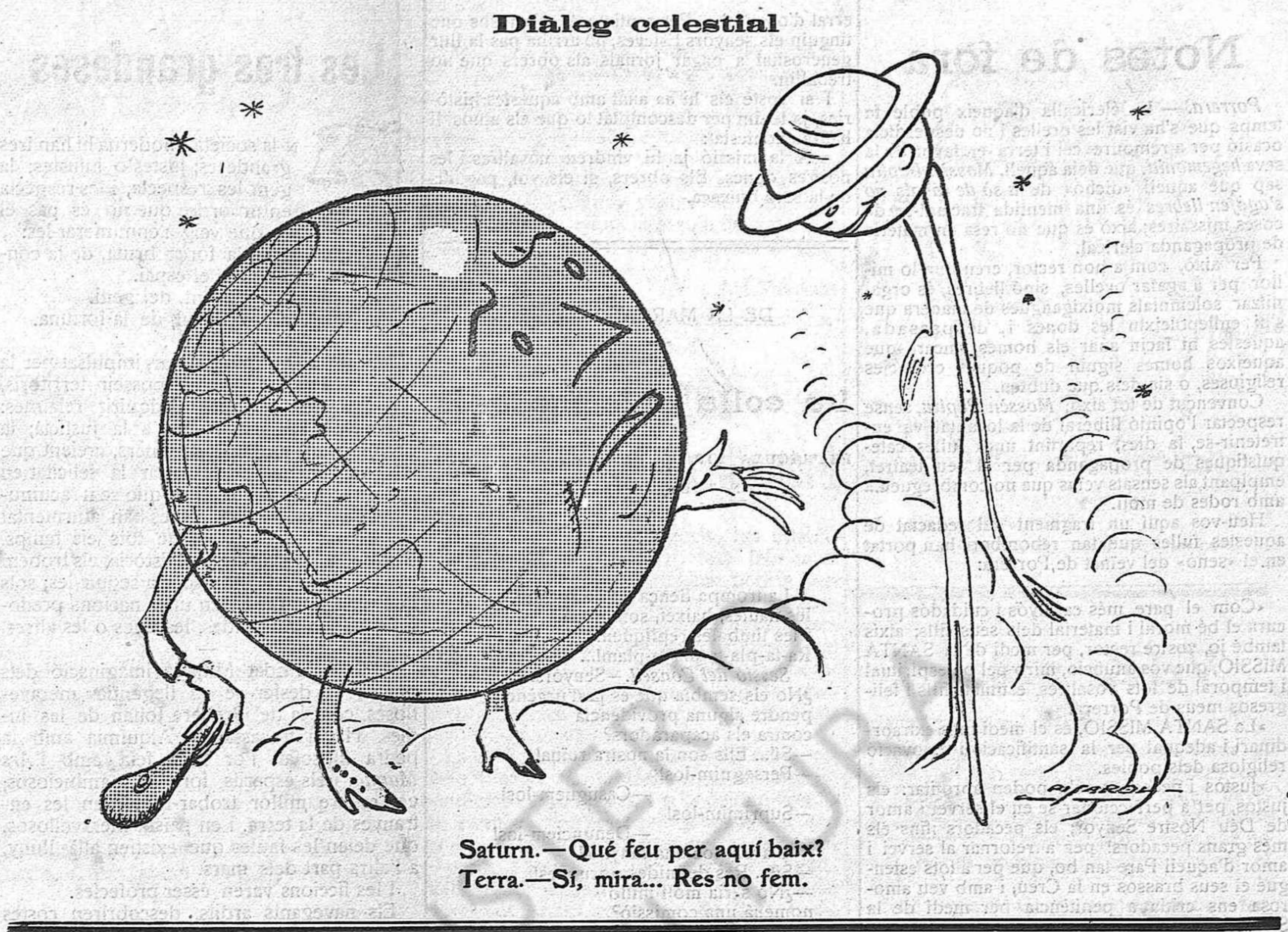
La labor fecunda millor que podrien realitzar aqueixos anacrònics partidaris del «Déu Patria i Rei» seria... retirar-se pel fóro i que no fessin mai més comèdia.

Ja poden començar, doncs, a tornar-nos el ral.

Ja cal que recordin els nostres llegidors que estem en plena Quaresma, època de sacrificis corporals i espirituals.

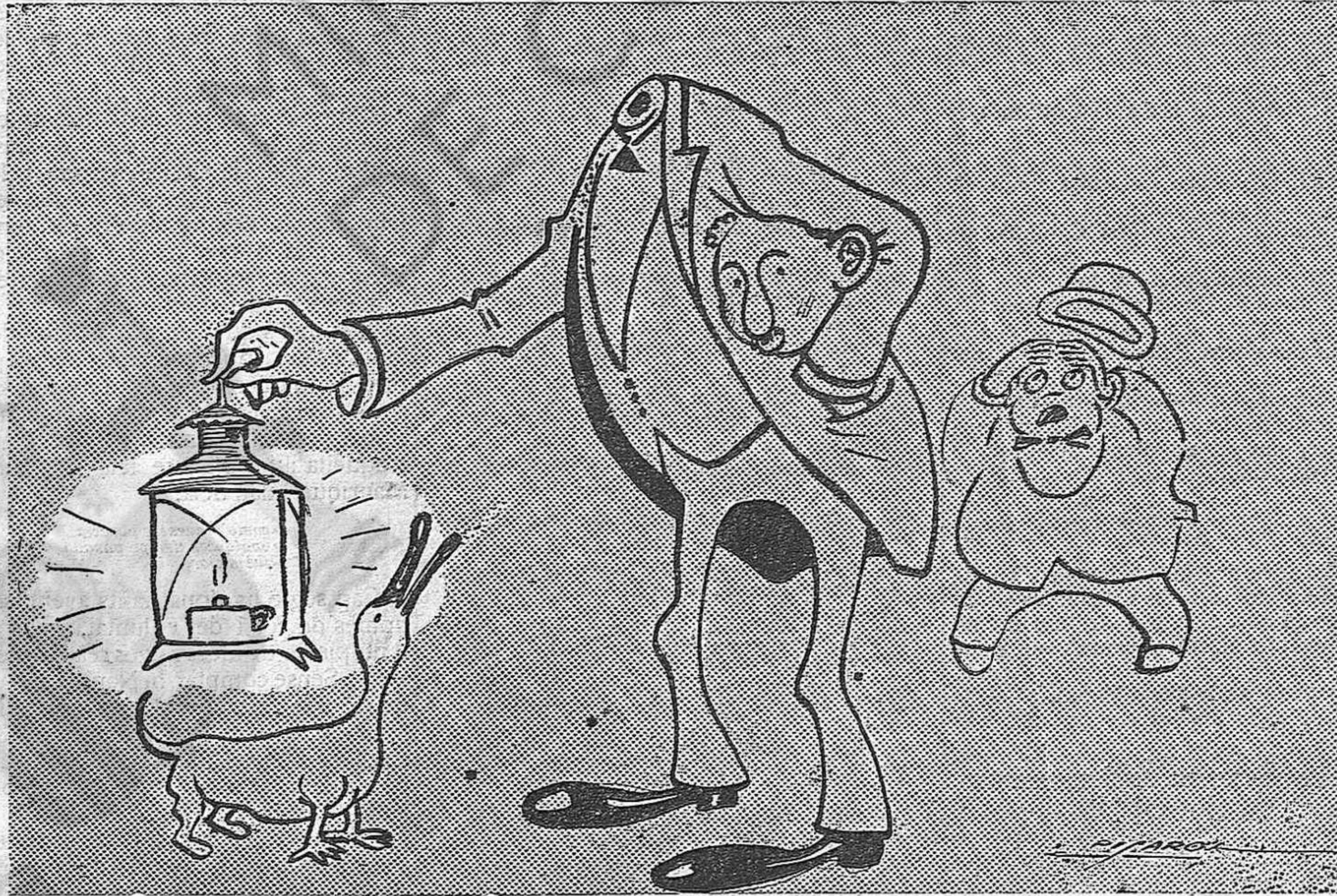
Però recordin també que el Sant Pare, que és molt posat a la raó, ha donat permis per a que en les actuals circumstàncies tothom s'alimenti de la manera que pugui, sense mirar si és dividends ni dejuni ni abstinència ni altres romanços per l'estil.

Visca el Sant Pare!...

Saturn.—Qué feu per aquí baix?
Terra.—Sí, mira... Res no fem.

Un ciutadà distret

— On rediantre em dec haver deixat el cap?

Ha sigut nomenat arquebisbe de la metropolitana Sede Episcopal, de Tarragona, el doctor Vidal i Barraquer.

Xòca-la, noi!
No et faltaran subsistències.

El diari burgès, catòlic, apostòlic i romà Las Noticias publica en totes les seves edicions una secció de caràcter missaire titulada Religiosas.

Doncs, en l'edició del dilluns passat, gmai dirian quina notícia portava entremig de les Religiosas?

Fixin-s'hi bé:
«Se ha declarado oficialmente la existencia de la enfermedad pulmonia en los ganados porcinos del término municipal de Pueblo de Almoradiel (Toledo).»

Quanta impietat, Senyor!... Parlar de porcs on només se parla de capellans!...
Ja cal que se'n confessin.

Noves de Egipte:
«El Cairo-23.—Comunican de Alejandría que hay más tranquilidad en la población, pero, sin embargo, continúa ésta bajo el régimen de la ley marcial.—Havas.»

No diu si aquestes Havas són «tiernas» o amb botifarra o de lata; però el fet és que són «Havas».

Llegeixo:
«Anoche, en el expreso, salió para Madrid el diputado a Cortes por Tarrasa, don Alfonso Sala.»

Vaja, ja'm penso quina és la trascendència de aqueix viatge.

Se temia que el Govern dimitís i allà anava don Nuño a resoldre la crisi, oferint-se ell mateix per a totes les carteres.

Acords trascendentalíssims presos pel «Centre Tradicionalista del Vallès»:

Primer: Separar-se de la quefatura de don Jaume de Borbó.

Segona: Despenjar el retrat de don Jaume que presidia el saló del Cafè.

Despenjar-lo només?

Menos mal.

Pitjor seria que'l trasllassessin al quarto de les pomes (a) Cambra de En Felip V.

Un telegrama de Tokio.

(Com ja deuen sapiguer, Tokio és al Japó).

«Ha habido desórdenes en varias poblaciones, siendo detenidas más de tres mil personas.

En toda la península la situación es inquietante.»

Afortunadament això és una mica lluny.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8